

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

TOMAŽ KLINAR: BANATSKI CVET

Podatki o knjigi

- Naslov: Banatski cvet
- Avtor: Tomaž Klinar
- Zbirke: Redna zbirka 2022, Slovenske večernice 171, Družinske večernice 78
- Urednik: Aleš Čeh
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 120
- ISBN: 978-961-278-547-5 (Celjska Mohorjeva družba)
ISBN: 978-3-7086-1198-3 (Mohorjeva družba v Celovcu)
ISBN: 978-88-96632-26-0 (Goriška Mohorjeva družba)
- Cena: 19 €
- Založniki: Celjska Mohorjeva družba, Mohorjeva družba v Celovcu, Goriška Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2021

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Idila v Banatu

Kjer ljubezen pokliče, človek sledi. Ganljiva življenjska in ljubezenska pripoved o Janezu, slovenskem naborniku v okolici čudovitega Banata, in Beti, češki izseljenki, ki je tam odraščala s svojo družino. Kljub različnemu izhodišču in geografski razdalji, ki je bila tedaj bistveno težje premostljiva, njuna ljubezen premaga vse ovire in vodi do globokega in mestoma navihanega odnosa. Tomaž Klinar tako nadaljuje navdihujočo tradicijo Slovenskih večernic.

Jutranje meglice se dvigajo nad Banatom, kot da bi se svet v zaspani idili pravljичno pripravljaj na usodno srečanje med Janezom in Beti. Njuni usodi se že s prvim pogledom usodno prepleteta. Čeprav njuni srci in duši izpričujeta iskreno željo po ljubezni, družini in poroki, so odnosu nenaklonjeni domači. Da jih bosta prepričala v iskrene namene, bosta v imenu ljubezni morala premagati ekonomske, družbene in geografske razdalje.

Knjiga poleg napete pripovedi prinaša tudi zgodovinski in geografski vpogled v okoliščine tistega časa in dogajalnega prostora, prav tako pa avtentičnost tudi sicer biografske zgodbe potrjujejo številne v romanu opisane intimne okoliščine, zapisi dveh Betinih domačih receptov in izvirna fotografija zaljubljenecv na opremi knjige.

O avtorju

Tomaž Klinar, rojen 1971 v Kranju, je po izobrazbi specialist za obramboslovje in zaposlen v Slovenski vojski. Poleg poklicnega delovanja je pisec številnih člankov in priročnikov o vzreji in ocenjevanju pasemskih malih živali, med drugimi tudi strokovnega priročnika *Pasemski kunci*. Njegov literarni prvenec je roman *Heroji nekega trenutka*, ki je avtobiografska zgodba o služenju vojaškega roka v zadnji generaciji JLA. *Banatski cvet* je njegov drugi roman.

Iz knjige

Janezu ni bilo preveč hudo. Bil je daleč od doma, toda ne prvič. Znašel se je v zanj nekoliko tujem okolju, vendar ga je tista banatska ravnica po svoje prevzela. Čas je tu tekel bolj ležerno in ponovno se je navadil vojaškega življenja. Zopet oblečen v uniformo, s svojo žimnico in tremi obroki na dan je bil pomirjen sam s sabo. Večkrat je v svoji skromnosti pomislil na to, da sedaj številčni Novakovi družini ni več v breme, po drugi strani pa razmišljal, da kljub vsemu sedaj nimajo na voljo njegovih sicer skromnih prihodkov, ki jih je prispeval vsakič, ko so v železarni dobili plačo.

Mogoče zato, ker je bil vedno priden, skromen in tih, mogoče pa tudi zato, ker je kot nekdanji partizan imel neko dodatno veljavo, so ga v komandi hitro predlagali za kandidata za voznika. To ga je sprva malo presenetilo, toda vedno si je želel naučiti voziti. Kmalu potem, ko je uspešno opravil vozniški izpit, je bil poklican v poveljstvo garnizona, kjer so mu sporočili, da bo postal osebni voznik komandanta.

(Str. 12)

Glasba je za nekaj časa utihnila, potem pa se je znova oglasila druga. Nova skupina plesalcev se je razporedila po začasnem plesišču. Tisti, ki so odplesali svoj program, so razposajeno stekli v smer, kjer je sedel Janez. Mladi fantje in dekleta so se med glasnim pogovarjanjem rdečih lic in rahlo zadihani posedli po bližnjih klopicah. K Janezu sta prisedli dve dekleti. Sprva jima je vljudno pokimal, kasneje pa je začel vleči na ušesa, o čem se pogovarjata. Žal pa ni ničesar razumel.

»Lahko vprašam, kateri jezik je tole?« se je le opogumil Janez. Manjše dekle se je obrnilo proti njemu in odgovorilo: »Češčina, gospod.« Njuna pogleda sta se srečala in za trenutek obstala. Janez se je kar izgubil v globini drobnih modrih oči, kakršnih do tedaj še ni videl. Dekle je v zadregi pogledalo v tla, Janez pa se je kar pogreznil sam vase. Sledil je molk, v zraku je bilo čutiti neko napetost oziroma nervozo, tako kot če strela prepara sicer jasno nebo in pri prisotnih pusti popolno presenečenje in šok. Dolgo je strmel tja proti novi skupini plesalcev, potem pa se je le opogumil in ponovno ogovoril dekleti: »Od kod pa prihajata?«

Nezaupljivo sta ga pogledali. Mlajša mu sploh ni hotela odgovoriti, starejši pa je kar ušlo: »Iz Bele Crkve sva.«

(Str. 17–18)